

PARTEA ÎNTÂI

Pasagerul furtunii

1

Departa de orice regat

Cine-ar fi putut ghici că fusese zână?

Evadase din turn pe fereastră, după ce-și sfâșiasse hainele și-și făcuse o frânghie din ele. Așa coboară zânele meterezele? În afară de o cămașă albă și lungă pe care o furase mai apoi de pe o funie de rufe întinsă în bătaia lunii, nu mai avea nimic pe ea. Alerga pe nisip, în noapte. În ajun, renunțase la toate puterile sale. Acum era o fată ca oricare alta. Ceva mai visătoare, mai zbuciumată și mai frumoasă decât toate fetele de vârsta ei.

Plaja era albă și întinsă. Mai sus se aflau pădurile întunecate, mai jos, talazurile mării, cu spuma lor sclipitoare și, pretutindeni, sunetul valurilor, aerul călduț al nopții mai luminoase decât ziua.

Alerga pe nisipul ud. Picioarele nu i se afundau, ci deseneau la fiecare săritură cercuri de apă și de crabi minusculi. Ajunsesse la capătul puterilor. Nu știa cât era ceasul, știa doar că la miezul nopții urma să se sfârșească totul.

El avea să moară.

În ajun, ar fi putut încă să alunece lin pe spumă sau să zboare pe deasupra pădurilor, ca să ajungă mai repede.

În ajun, era zână.

Însă, din această cauză, în ajun n-ar fi avut cum să împărtășească destinul celui pe care-l iubea, să trăiască sau să moară alături de el. Așadar, se lepădase de toate vrăjile. Până și în poveștile străvechi, foarte rar se mai întâmpla așa ceva, ca zânele să renunțe la puterile lor.

În depărtare, lumina vasului-de-foc pălise. Licărea roșiatic la capătul unui dig din pietre negre care făcea legătura cu țărmul. Pe vasul acela captușit cu aramă ardeau trunchiuri întregi de copaci pentru a ademini vasele altor regate și a le sfărâma de stânci. Acolo îl duseseră să-l căzneasă.

Distanța dintre întinderea de nisip și ochiul roșu al vasului-de-foc părea că nu se mai termină.

Acum alerga de-a lungul apei, cu respirația întretăiată, prinsă la mijloc între plaja înclinată și vântul cald care bătea dinspre mare. Descoperea durerea trupească, picioarele rănite, răsuflarea tăiată, neputința corpului, condiția umană pe care și-o dorise într-atât. Deși suferea, nu avea niciun regret.

Voia să fie ca el, cu el.

Oare se făcuse miezul nopții? De unde să știe? Privea spre bolta cerească și încerca să-și dea seama cât era ceasul, simțind că legendara punctualitate a zânelor o părăsise deja.

Când ajunse în dreptul primelor stânci, luna se cufundă în mare, lăsând doar niște dâre fosforescente pe cămașa ei furată. Acolo, la capătul digului, lumina răspândită de foc părea mai puternică. Nu mai era mult până la vas. Simțea sub tălpi cum pietrele începeau să fie calde și rotunde. Sărea de pe o stâncă pe alta, asemeni unei pânze de corabie mici și albe care sălta pe grohotișul de pietricele negre, atrasă de strălucirea vasului-de-foc. Câte corăbii din larg nu-și puseseră speranțele în lumina aceea! Și ea spera să-și găsească acolo comoara, adăpostul, viața. Însă, așa cum se întâmplase cu toate corăbiile, suferi la rândul ei un naufragiu.

Se prăbuși în tăcere peste trupul abandonat. El nu mai respira. Avea ochii larg deschiși.

Avea cincisprezece sau șaisprezece ani, ca ea.

Zăcea singur, pe puntea vasului.

— Dragostea mea...

Gemea cu fiecare expirație, căutând cea mai mică licărire în ochii lui. Se lăsa cu toată greutatea peste el. Ținea strâns între palme chipul băiatului. Inima ei peste inima lui, bătând pentru amândoi, măcinată de durere pentru amândoi. Vasul scârțâia la fiecare val, dar nu se clintea.

— Dragostea mea.

Mai avea și altele să-i șoptească la ureche: reproșuri, rugăminți și regrete infinite. Se agăța de umerii lui, îngropându-și chipul în părul său.

Încet-încet, respirația i se domoli. Nu mai vorbea mult. Covorul de cenușă se afla la câțiva metri, dar căldura ajungea până la ei prin puntea acoperită de aramă. Tăcu. Lemnul ars fusese probabil de cedru. Mirosul de tămâie se ridica în noapte. În liniștea aceea, simțea apropierea morții.

Cu o ultimă tresărire, deschise ochii și zări un felinar care se legăna în depărtare, pe stânci. Venea cineva. Se smulse din cumplita îmbrățișare și se rostogoli în întuneric.

Se scurseră câteva minute.

Vărsa lacrimi în tăcere, cu mâinile împreunate, cu ochii la bărbatul care se apropia.

La capătul digului se afla o pasarelă lungă. Vasul era prionit de un pâlcc de stejari trași la rindea și înfipti în mare ca niște coloane. Bătrânul păși pe pasarela care șerpua printre stâlpi. Făcea totul cu mare încetineală. Trăgea după el o targă pusă pe o sanie de răchită. Targa era folosită de obicei la curățatul cenușii.

Îl privea pe bărbat. Oare el îi ucisese dragostea? Venise după trup?

Merse până în dreptul tânărului, mormăind ceva, ca și cum i-ar fi vorbit. Ghemuită chiar în spatele lui, îl auzi spunând:

— Te duc eu. Nu-ți fie frică.

Umbla să așeze targa lângă trup. Mai murmură ceva :

— Ai s-aștepți pe faleză...

Fata sări fără zgomot și-l doborî pe punte. Iute ca gândul, apucase în cădere toporișca pe care bărbatul o purta la brâu. În clipa când acesta se prăbuși horcăind, ea era deja deasupra lui și-i ținea arma lipită de frunte, gata să-l despice ca pe o nucă.

Bărbatul se uită îngrozit la fată, la chipul ei sălbatic, la mâna delicată care-i ținea tăișul toporiștii între ochi.

— L-ai omorât, zise ea.

Se uită la ea: avea părul și cămașa scorțoase, pline de sare, obrajii și umerii marmorăți, roz cu alb. Cine putea fi fata aceea plâpândă, dar de temut, ai cărei genunchi ascuțiți îl țintuiau jos?

— Nu, gemu el, nu l-am omorât.

— Cine l-a omorât?

Vântul aducea înspre ei scânteii sărite din foc.

— Nimeni.

Toporișca se ridică.

— Taâge...

Mâna se opri. Bărbatul continuă:

— Taâge avea poruncă să-l aducă aici și să-l omoare.

— Unde-i Taâge?

— S-a întors la el în mlaștini.

Fata privi trupul aflat de cealaltă parte a saniei. Șopti:

— L-a omorât...

— Nu.

Ridică toporișca foarte sus, deasupra țestei bărbatului.

— Vă jur! strigă el. Nimeni. Nu l-a omorât nimeni.